

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1101/2566

ธนาคาร ก. โจทก์ ห้างหุ้นส่วนจำกัด ข. กับพวก จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.พ.พ. มาตรา 383, ป.พ.พ. มาตรา 379, ป.พ.พ. มาตรา 686, (เดิม) มาตรา 686, (ใหม่) ป.วิ.พ. มาตรา 142, (ใหม่) ป.วิ.พ. มาตรา 246, พ.ร.บ.แก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ (ฉบับที่ 20) พ.ศ. 2557 มาตรา 19, ป.วิ.พ. มาตรา 142

ย่อ / หลักกฎหมาย

โจทก์เรียกให้จำเลยทั้งหกชำระดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ 18 ต่อปี ภายหลังจากจำเลยที่ 1 ผิดนัดไม่ชำระหนี้แก่โจทก์ เนื่องจากโจทก์อาศัยข้อตกลงระหว่างโจทก์และจำเลยที่ 1 ตามคำขอสินเชื่อ ค่าขอสินเชื่อเชื่อกิจ ประเภทวงเงินออกหนังสือค้ำประกัน คำขอและข้อตกลงยินยอมให้ธนาคารออกหรือต่ออายุหนังสือค้ำประกัน ที่ระบุว่า "หากโจทก์ได้รับความเสียหายใด ๆ ในการออกหนังสือค้ำประกัน ไม่ว่าจะเป็นการจ่ายเงินตามหนังสือค้ำประกัน ค่าธรรมเนียม ค่าใช้จ่ายใด ๆ ตลอดจนค่าปรับต่าง ๆ จำเลยที่ 1 จะรับผิดชอบหนี้คืนให้แก่โจทก์ทันทีพร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ 18 ต่อปี หรือในอัตราสูงสุดที่ธนาคารแห่งประเทศไทยกำหนดให้ธนาคารพาณิชย์เรียกเก็บจากลูกค้าได้ นับแต่วันที่โจทก์จ่ายเงินตามหนังสือค้ำประกันไปนั้น" ข้อตกลงดังกล่าวจะเห็นว่า โจทก์มีสิทธิเรียกดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ 18 ต่อปี จากจำเลยที่ 1 ได้ต่อเมื่อโจทก์ได้รับความเสียหายอย่างใด ๆ ในการออกหนังสือค้ำประกันจำเลยที่ 1 ข้อตกลงดังกล่าวจึงมีลักษณะเป็นการกำหนดค่าเสียหายไว้ล่วงหน้าในกรณีลูกหนี้ไม่ชำระหนี้ อันมีลักษณะเป็นเบี้ยปรับตาม ป.พ.พ. มาตรา 379 ซึ่งหากสูงเกินส่วน ศาลจะลดลงเป็นจำนวนพอสมควรก็ได้ ตาม ป.พ.พ. มาตรา 383 วรรคหนึ่ง แม้จำเลยทั้งหกขาดนัดยื่นคำให้การ แต่โจทก์ก็ยังมีส่วนที่น่าสืบข้อเท็จจริง ให้ได้ความตามฟ้อง ปัญหาว่าผู้ค้ำประกันต้องรับผิดชอบในฐานะผู้ค้ำประกันตาม ป.พ.พ. มาตรา 686 เดิม หรือตามมาตรา 686 ตาม พ.ร.บ.แก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ (ฉบับที่ 20) พ.ศ. 2557 ที่แก้ไขใหม่ หรือไม่เพียงใด ซึ่งเป็นข้อกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับความสงบเรียบร้อยของประชาชน ศาลอุทธรณ์ภาค 9 มีอำนาจยกขึ้นวินิจฉัยได้เองตาม ป.วิ.พ. มาตรา 142 (5) ประกอบมาตรา 246 จำเลยที่ 3 ทำสัญญาค้ำประกันก่อนวันที่ พ.ร.บ.แก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ (ฉบับที่ 20) พ.ศ. 2557 ใช้บังคับ แต่มาตรา 19 แห่งบทบัญญัติดังกล่าวบัญญัติว่า ในกรณีที่ลูกหนี้ผิดนัดนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ สิทธิและหน้าที่ของเจ้าหนี้และผู้ค้ำประกันให้เป็นไปตามมาตรา 686 แห่ง ป.พ.พ. ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัตินี้ บทบัญญัติของมาตรา 686 ที่แก้ไขใหม่จึงต้องบังคับใช้กับสัญญาค้ำประกันที่จำเลยที่ 3 ทำไว้กับโจทก์ด้วย

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องและแก้ไขคำฟ้องขอให้บังคับจำเลยทั้งหกร่วมกันหรือแทนกันชำระหนี้ 5,783,410.23 บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ 18 ต่อปี ของต้นเงิน 5,209,109.69 บาท นับถัดจากวันฟ้อง เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระหนี้เสร็จสิ้น โดยให้จำเลยที่ 3 ร่วมกับจำเลยที่ 1 ชำระหนี้ 897,360.92 บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ 18 ต่อปี ของต้นเงิน 809,109.69 บาท นับถัดจากวันฟ้อง เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระหนี้เสร็จสิ้น ให้จำเลยที่ 4 ถึงที่ 6 ร่วมกับจำเลยที่ 1 ชำระหนี้

5,034,662.10 บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ 18 ต่อปี ของต้นเงิน 4,538,759 บาท นับ
ถัดจากวันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระหนี้เสร็จสิ้น หากจำเลยทั้งหกไม่ชำระหนี้หรือชำระหนี้ไม่
ครบถ้วน ให้บังคับจำนองที่ดินพร้อมสิ่งปลูกสร้างและยึดทรัพย์จำนองตามฟ้องออกขายทอดตลาด
นำเงินมาชำระหนี้โจทก์ หากไม่พอชำระหนี้ ให้ยึดทรัพย์สินอื่น ๆ ของจำเลยทั้งหกออก
ขายทอดตลาดชำระหนี้โจทก์จนครบถ้วน จำเลยทั้งหกขาดหนี้ค่าให้การ ศาลชั้นต้นพิพากษาให้
จำเลยทั้งหกร่วมกันหรือแทนกันชำระหนี้ 5,783,410.23 บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ 10
ต่อปี ของต้นเงิน 5,209,109.69 บาท นับถัดจากวันฟ้อง (ฟ้องวันที่ 17 มิถุนายน 2562) เป็นต้นไป
จนกว่าจะชำระหนี้เสร็จสิ้น โดยให้จำเลยที่ 3 ร่วมกับจำเลยที่ 1 ชำระหนี้ 897,360.92 บาท พร้อม
ดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ 10 ต่อปี ของต้นเงิน 809,109.69 บาท นับถัดจากวันฟ้อง (ฟ้องวันที่ 17
มิถุนายน 2562) เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระหนี้เสร็จสิ้น ให้จำเลยที่ 4 ถึงที่ 6 ร่วมกับจำเลยที่ 1
ชำระหนี้ 5,034,662.10 บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ 10 ต่อปี ของต้นเงิน 4,538,759 บาท
นับถัดจากวันฟ้อง (ฟ้องวันที่ 17 มิถุนายน 2562) เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระหนี้เสร็จสิ้น หากจำเลย
ทั้งหกไม่ชำระหนี้หรือชำระหนี้ไม่ครบถ้วน ให้บังคับจำนองที่ดิน น.ส.3 ก. เลขที่ 13325 ถึง 13328
พร้อมสิ่งปลูกสร้าง และยึดทรัพย์จำนองออกขายทอดตลาดนำเงินมาชำระหนี้โจทก์ หากไม่พอให้
ยึดทรัพย์สินอื่น ๆ ของจำเลยทั้งหกออกขายทอดตลาดนำเงินชำระหนี้โจทก์จนครบถ้วน กับให้
จำเลยทั้งหกใช้ค่าฤชาธรรมเนียมแทนโจทก์เท่าที่โจทก์ชนะคดี โดยกำหนดค่าทนายความ 5,000
บาท ค่าขออื่นนอกจากนี้ให้ยก โจทก์อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 9 พิพากษาแก้เป็นว่า ให้จำเลยที่ 3
ร่วมกับจำเลยที่ 1 ชำระเงินแก่โจทก์ 220,350.69 บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ 10 ต่อปี
นับแต่วันที่ 26 กันยายน 2561 ถึงวันที่ 24 พฤศจิกายน 2561 และ 450,000 บาท พร้อมดอกเบี้ย
ในอัตราร้อยละ 10 ต่อปี นับแต่วันที่ 6 พฤศจิกายน 2561 ถึงวันที่ 4 มกราคม 2562 และ 138,759
บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ 10 ต่อปี นับแต่วันที่ 25 มกราคม 2562 ถึงวันที่ 25 มีนาคม
2562 หากจำเลยที่ 1 ไม่ชำระให้จำเลยที่ 4 ถึงที่ 6 ชำระแทน 4,400,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยใน
อัตราร้อยละ 10 ต่อปี นับแต่วันที่ 6 พฤศจิกายน 2561 ถึงวันที่ 4 มกราคม 2562 และ 138,759
บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ 10 ต่อปี นับแต่วันที่ 25 มกราคม 2562 ถึงวันที่ 25 มีนาคม
2562 ค่าฤชาธรรมเนียมชั้นอุทธรณ์ให้เป็นพับ นอกจากนี้แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น
โจทก์ฎีกา โดยได้รับอนุญาตจากศาลฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงที่คู่ความไม่ได้โต้แย้งกันใน
ชั้นนี้รับฟังเป็นยุติว่า จำเลยที่ 1 เป็นนิติบุคคลประเภทห้างหุ้นส่วนจำกัด มีจำเลยที่ 2 เป็นหุ้นส่วน
ผู้จัดการ เมื่อวันที่ 31 มกราคม 2551 จำเลยที่ 1 โดยจำเลยที่ 2 ทำคำขอสินเชื่อ ขอให้โจทก์ออก
หนังสือค้ำประกันวงเงิน 6,000,000 บาท เพื่อให้หมุนเวียนในกิจการรับเหมาก่อสร้าง มีข้อตกลงว่า
หากโจทก์ได้รับความเสียหายใด ๆ ในการออกหนังสือค้ำประกัน จำเลยที่ 2 จะชดเชยค่าเสียหายให้
ทันทีและยอมให้โจทก์คิดดอกเบี้ยจากจำนวนเงินที่โจทก์จ่ายแทนไปในอัตราร้อยละ 18 ต่อปี หรือ
ในอัตราสูงสุดที่ธนาคารแห่งประเทศไทยกำหนดให้ธนาคารพาณิชย์เรียกเก็บจากลูกค้า โดยมี
จำเลยที่ 2 และที่ 3 ทำสัญญาค้ำประกันเมื่อวันที่ 11 กรกฎาคม 2554 และวันที่ 7 สิงหาคม 2555
ยอมรับผิดอย่างลูกหนี้ร่วม ต่อมาโจทก์ออกหนังสือค้ำประกันให้หน่วยงานต่าง ๆ 4 ฉบับ ฉบับที่ 1
เมื่อวันที่ 4 ธันวาคม 2558 โจทก์ออกหนังสือค้ำประกันให้แก่บริษัท พ. ซึ่งจำเลยที่ 1 ทำ
สัญญาซื้อขายเหล็กเส้น เหล็กรูปพรรณและวัสดุก่อสร้าง มีการต่ออายุหนังสือค้ำประกัน ถึงวันที่ 6
ธันวาคม 2559 ฉบับที่ 2 เมื่อวันที่ 17 มีนาคม 2559 โจทก์ออกหนังสือค้ำประกันให้แก่บริษัท พ.
เพื่อค้ำประกันใบเสนอราคา 700,000 บาท มีการต่ออายุหนังสือค้ำประกันถึงวันที่ 17 กันยายน

2561 ฉบับที่ 3 เมื่อวันที่ 9 มกราคม 2561 โจทก์ออกหนังสือคำประกันให้แก่บริษัท พ. เพื่อ
คำประกันการซื้อขายวัสดุก่อสร้างในโครงการก่อสร้างอาคารจอดรถ 10 ชั้น ของโรงพยาบาล ป.
อาคารหอพักนักศึกษาและอาจารย์ในวิทยาลัยพยาบาล พ. และโครงการก่อสร้างอาคารจอดรถ
โรงพยาบาล ต. 500,000 บาท และฉบับที่ 4 เมื่อวันที่ 24 มีนาคม 2560 โจทก์ออก
หนังสือคำประกันให้แก่บริษัท จ. เพื่อคำประกันการซื้อขายวัสดุก่อสร้างในโครงการก่อสร้าง
อาคารเรียนรวมในมหาวิทยาลัยราชภัฏ ว. มีการต่ออายุหนังสือคำประกันจนถึงวันที่ 24 มีนาคม
2561 นอกจากนี้เมื่อวันที่ 22 มกราคม 2559 จำเลยที่ 1 โดยจำเลยที่ 2 ทำคำขอสินเชื่อขอให้โจทก์
ออกหนังสือคำประกันวงเงิน 4,400,000 บาท เพื่อใช้ในการก่อสร้างอาคารจอดรถของโรงพยาบาล
ป. โดยจำเลยที่ 2 ทำสัญญาคำประกัน ต่อมาในวันที่ 26 ธันวาคม 2560 จำเลยที่ 1 ทำบันทึก
ข้อตกลงแก้ไขเพิ่มเติมสัญญาสินเชื่อดังกล่าว โดยจำเลยที่ 4 ถึงที่ 6 คำประกันในวงเงิน
17,600,000 บาท มีกำหนดระยะเวลาประกัน 30 ปี ซึ่งเมื่อวันที่ 22 มกราคม 2559 โจทก์ออก
หนังสือคำประกันสัญญาก่อสร้างอาคารจอดรถของโรงพยาบาล ป. วงเงิน 4,400,000 บาท เพื่อ
เป็นประกันการคำประกันหนี้ของจำเลยที่ 1 เมื่อวันที่ 31 มกราคม 2551 จำเลยที่ 2 ทำสัญญา
จำนองที่ดินตาม น.ส.3 ก. เลขที่ 13325 ถึง 13328 พร้อมสิ่งปลูกสร้างเป็นประกันหนี้ 4,600,000
บาท ตกลงเสียดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ 15 ต่อปี มีข้อตกลงว่าหากบังคับจำนองได้เงินสดน้อยกว่า
จำนวนหนี้ที่ค้างชำระ จำเลยที่ 2 ยอมخذใช้จนครบถ้วน ต่อมาวันที่ 11 กรกฎาคม 2554
จดทะเบียนปลดจำนองที่ดิน น.ส. 3 ก. 13728 ในวันที่ 22 มกราคม 2559 จำเลยที่ 2 ทำสัญญา
จำนองลำดับสอง สำหรับที่ดินตาม น.ส.3 ก. เลขที่ 13325 ถึง 13327 เป็นประกันหนี้ 2,360,000
บาท และทำสัญญาจำนองที่ดินตาม น.ส.3 ก. เลขที่ 13328 เป็นประกันหนี้ 1,080,000 บาท ต่อมา
ในวันที่ 7 มีนาคม 2561 จำเลยที่ 2 ทำสัญญาจำนองลำดับสามสำหรับที่ดินตาม น.ส. 3 ก. เลขที่
13325 ถึง 13327 เป็นประกันหนี้ 3,600,000 บาท และวันที่ 25 กันยายน 2561 จำเลยที่ 2
ทำสัญญาจำนองลำดับสี่สำหรับที่ดินตาม น.ส.3 ก. เลขที่ 13325 ถึง 13327 เป็นประกันหนี้
2,804,800 บาท ภายหลังบริษัท พ. มีหนังสือแจ้งให้โจทก์ชำระเงินแทนจำเลยที่ 1 ตาม
หนังสือคำประกัน รวม 3 ครั้ง เป็นเงิน 300,000 บาท 700,000 บาท และ 500,000 บาท ตามลำดับ
ซึ่งเมื่อวันที่ 26 กันยายน 2561 โจทก์ชำระหนี้แทนรวม 1,500,000 บาท จำเลยที่ 1 ชำระหนี้คืน
โจทก์ครั้งสุดท้ายเมื่อวันที่ 27 กันยายน 2561 จำนวน 1,280,389.04 บาท โจทก์นำมาหักชำระ
ต้นเงินและดอกเบี้ยได้บางส่วนคงเหลือต้นเงิน 220,350.69 บาท ส่วนบริษัท จ. มีหนังสือแจ้งให้
โจทก์ชำระเงินแทนจำเลยที่ 1 ซึ่งเมื่อวันที่ 6 พฤศจิกายน 2561 โจทก์ชำระเบี้ยประกันภัยแทน
จำเลยที่ 1 เป็นเงิน 450,000 บาท ส่วนโรงพยาบาล ป. มีหนังสือแจ้งให้โจทก์ชำระเงินตาม
หนังสือคำประกัน ซึ่งเมื่อวันที่ 6 พฤศจิกายน 2561 โจทก์ชำระเบี้ยประกันภัยแทนจำเลยที่ 1
เป็นเงิน 4,400,000 บาท นอกจากนี้บริษัทประกันสินเชื่ออุตสาหกรรมขนาดย่อม (บสย.) ได้ทำ
หนังสือคำประกันสินเชื่อส่วนที่ขาดหลักประกันของจำเลยที่ 1 ต่อโจทก์ในวงเงิน 9,240,000 บาท
ซึ่งจำเลยที่ 1 มีหน้าที่ต้องชำระค่าธรรมเนียมคำประกันดังกล่าวเป็นรายปีล่วงหน้าทุกปี
หากจำเลยที่ 1 ไม่ชำระก็ตกลงให้โจทก์ทดรองจ่ายแทนโดยจำเลยที่ 1 ต้องชำระคืน ซึ่งเมื่อวันที่ 25
มกราคม 2562 โจทก์ทดรองจ่ายค่าธรรมเนียมดังกล่าวแทนจำเลยที่ 1 เป็นเงิน 138,759 บาท
โจทก์มีหนังสือบอกกล่าวทวงถามให้จำเลยทั้งหกชำระหนี้แล้ว แต่จำเลยทั้งหกเพิกเฉย คดีมีปัญหา
ต้องวินิจฉัยตามฎีกาของโจทก์ประการแรกว่า ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 9 ปรับลดอัตราดอกเบี้ยลงเหลือ
ร้อยละ 10 ต่อปี เป็นการชอบหรือไม่ เห็นว่า ที่โจทก์เรียกให้จำเลยทั้งหกชำระดอกเบี้ยใน

อัตราร้อยละ 18 ต่อปี ภายหลังจากจำเลยที่ 1 ผิดนัดไม่ชำระหนี้แก่โจทก์นั้น เนื่องจากโจทก์อาศัย ข้อตกลงระหว่างโจทก์และจำเลยที่ 1 ตามคำขอสินเชื่อ คำขอสินเชื่อธุรกิจ ประเภทเงินออก หนังสือค้ำประกัน คำขอและข้อตกลงยินยอมให้ธนาคารออก/หรือต่ออายุหนังสือค้ำประกัน ที่ระบุว่า "หากโจทก์ได้รับความเสียหายใด ๆ ในการออกหนังสือค้ำประกัน ไม่ว่าจะเป็นการจ่ายเงิน ตามหนังสือค้ำประกัน ค่าธรรมเนียม หรือค่าใช้จ่ายใด ๆ ตลอดจนค่าปรับต่าง ๆ จำเลยที่ 1 จะ รับผิดชอบหนี้คืนให้แก่โจทก์ทันทีพร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ 18 ต่อปี หรือในอัตราสูงสุดที่ ธนาคารแห่งประเทศไทยกำหนดให้ธนาคารพาณิชย์เรียกเก็บจากลูกค้าได้ นับแต่วันที่โจทก์จ่ายเงิน ตามหนังสือค้ำประกันนั้นไป" ซึ่งข้อตกลงดังกล่าวจะเห็นว่าโจทก์มีสิทธิเรียกดอกเบี้ยใน อัตราร้อยละ 18 ต่อปี จากจำเลยที่ 1 ได้ก็ต่อเมื่อโจทก์ได้รับความเสียหายอย่างใด ๆ ในการออก หนังสือค้ำประกันจำเลยที่ 1 ข้อตกลงดังกล่าวจึงมีลักษณะเป็นการกำหนดค่าเสียหายไว้ล่วงหน้าใน กรณีลูกหนี้ไม่ชำระหนี้ อันมีลักษณะเป็นเบี้ยปรับตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 379 ซึ่งหากสูงเกินส่วน ศาลจะลดลงเป็นจำนวนพอสมควรก็ได้ ตาม ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 383 วรรคหนึ่ง ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 9 วินิจฉัยว่าดอกเบี้ย ผิดนัดดังกล่าวเป็นเบี้ยปรับนั้น ชอบแล้ว และที่ศาลอุทธรณ์ภาค 9 ใช้ดุลพินิจปรับลดอัตราดอกเบี้ย จากร้อยละ 18 ต่อปี เป็นอัตราร้อยละ 10 ต่อปี นั้น เหมาะสมแล้ว ฎีกาของโจทก์ข้อนี้ฟังไม่ขึ้น ปัญหาต้องวินิจฉัยประการต่อไปว่า ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 9 พิพากษาให้จำเลยที่ 3 ถึงที่ 6 รับผิดชอบใน ดอกเบี้ยผิดนัดเพียง 60 วัน เป็นการชอบหรือไม่ เห็นว่า แม้จำเลยทั้งหกขาดนัดยื่นคำให้การ แต่ โจทก์ก็ยังมีหน้าที่นำสืบข้อเท็จจริงให้ได้ความตามฟ้อง ซึ่งปัญหาว່ว่าผู้ค้ำประกันต้องรับผิดชอบในฐานะ ผู้ค้ำประกันตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ตามมาตรา 686 เดิม หรือตามมาตรา 686 ตาม พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ (ฉบับที่ 20) พ.ศ. 2557 ที่แก้ไข ใหม่หรือไม่เพียงใด ถือเป็นข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยของประชาชน ศาลอุทธรณ์ ภาค 9 ย่อมมีอำนาจยกขึ้นวินิจฉัยเองได้ ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 142 (5) ประกอบมาตรา 246 ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 9 ยกประเด็นดังกล่าวขึ้นวินิจฉัยจึงชอบแล้ว ฎีกาของ โจทก์ในข้อนี้ฟังไม่ขึ้นเช่นกัน และที่ศาลอุทธรณ์ภาค 9 เห็นว่า โจทก์มีหนังสือบอกกล่าวไปยัง จำเลยที่ 3 ถึงที่ 6 เรียกให้ชำระหนี้ที่โจทก์จ่ายแทนจำเลยที่ 1 ไป เมื่อวันที่ 25 มกราคม 2562 และ เรียกให้ชำระค่าธรรมเนียม เมื่อวันที่ 30 พฤษภาคม 2562 ซึ่งเกิน 60 วัน นับแต่วันที่โจทก์ชำระหนี้ ไปแทนอันถือเป็นวันที่จำเลยที่ 1 ผิดนัด จำเลยที่ 3 ถึงที่ 6 จึงหลุดพ้นจากความรับผิดในเบี้ยปรับ ซึ่งเป็นอุปกรณ์แห่งหนี้บรรดาที่เกิดขึ้นภายหลังพ้นกำหนดเวลาดังกล่าว ตามที่บัญญัติไว้ใน ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 686 วรรคสอง ที่แก้ไขใหม่ตามพระราชบัญญัติแก้ไข เพิ่มเติมประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ (ฉบับที่ 20) พ.ศ. 2557 แม้จำเลยที่ 3 ทำสัญญา ค้ำประกันก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ แต่มาตรา 19 แห่งพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าว บัญญัติว่า ในกรณีที่ลูกหนี้ผิดนัดนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ สิทธิและหน้าที่ของเจ้าหนี้ และผู้ค้ำประกัน ให้เป็นไปตามมาตรา 686 แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ซึ่งแก้ไข เพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัตินี้ บทบัญญัติของมาตรา 686 ที่แก้ไขใหม่จึงต้องบังคับใช้กับสัญญา ค้ำประกันที่จำเลยที่ 3 ทำไว้กับโจทก์ด้วย ชอบแล้ว ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วย พิพากษายืน ค่าฤชาธรรมเนียมในชั้นฎีกาให้เป็นพับ

องค์คณะ

ปิยกุล บุญเพิ่ม · ชนาภานต์ ธีรเวชพลกุล · ปิยนุช มนุรังสรรค์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/1101/2566>